

Arrest

nr. 81 496 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 1 november 2011, verklaren er zich op 3 november 2011 vluchteling.

1.2. Op 1 februari 2012 werd de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 10 februari 2012 naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, H. M., bent een 20-jarige sjjiitische Afghaan van Tadzjiekse origine. U bent geboren en opgegroeid in de wijk Bekrabad in het derde arrondissement van Herat stad. U woonde daar met uw vader, moeder, de tweede en derde echtgenote van uw vader, broers, zussen en halfzussen. Op 13 jauza 1390 (24 mei 2011) huwde u uw huidige echtgenote, R. R. (O.V. 6.907.236). U kocht een huis en grond in Bekrabad en uw echtgenote trok bij u in. U ging naar school tot de tiende klas. Nadien begon u met uw vader te werken in de bouw en de immobiliën. Uw echtgenote studeerde voor leerkracht Engels aan de Hogeschool in Herat en had net haar derde semester beëindigd wanneer jullie Afghanistan verlieten.

U en uw echtgenote beroepen zich volledig op dezelfde problemen. Op 13 saratan 1390 (4 juli 2011) wilde uw echtgenote naar school om haar tweede examen af te leggen. Omdat het niet veilig is om als meisje alleen te gaan werd zij steeds door u begeleid. Die dag waren er echter technische problemen met uw motorfiets waardoor jullie de hulp inriepen van H. M. die uw echtgenote naar de faculteit zou brengen. Ongeveer een halve kilometer voor de school viel dit voertuig ook in panne waardoor uw echtgenote nog vijf à tien minuutjes te voet alleen verder moest. Zij werd aangesproken door twee mannen van Mujibu Rahman met tulband, lange baard en in het wit gekleed. Zij vroegen haar waar ze heen ging. Uw echtgenote antwoordde niet. Wanneer zij haar een tweede keer vroegen waar zij naartoe ging en wat ze studeerde, antwoordde uw echtgenote op hun vragen omdat ze dacht dat zij misschien studenten waren die informatie wilden. Ze zei dat ze naar de faculteit lerarenopleiding Engels ging. Toen ze haar vroegen waarom zij deze taal volgde en als goede moslim niet koos voor religieuze studies, antwoordde zij dat ze zich daar niet mee moesten bemoeien. Haar antwoord zinde hen niet. Eén van hen opende een deur van de wagen en probeerde uw echtgenote mee te sleuren. Op dat moment begon zij te gillen en kwam er een auto langs uit de andere richting waardoor zij kon ontsnappen. Ze wandelde verder naar de school. Daar meldde ze het incident aan de soldaat die de campus bewaakte maar hij nam haar verhaal niet serieus. Ze maakte haar examen, belde u om haar af te halen en vertelde nadien de problemen die ze had ondervonden. U, uw vader en uw schoonvader besloten dat zij haar examens mocht afwerken indien ze steeds goed zou worden begeleid en dat jullie nadien zouden bekijken of zij haar studies kon verderzetten. Na haar laatste examen op 3 assad 1390 (25 juli 2011) besloot u dat het niet meer veilig was voor jullie om in Afghanistan te blijven. Jullie verkochten het huis, regelden een smokkelaar en verlieten het land op 28 sambula 1390 (19 september 2011). Op 1 november 2011 arriveerden jullie in België waar jullie op 3 november asiel aanvroegen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat uw echtgenote opnieuw zou worden aangevallen omwille van haar studies of omwille van haar job als leerkracht.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: de taskara's (Afghaans identiteitsbewijs) van u en uw echtgenote, een studentenkaart van uw echtgenote, een bibliotheekkaart van de school van uw echtgenote, een doktersbriefje dat verwijst naar jullie zwangerschap, uw huwelijkscertificaat, vier certificaten van uw echtgenote van de Afghan English Language and Computer Developing Center, de verkoopsakte van uw woning en een formulier van het verzendingsbedrijf TNT.

B. Motivering

*Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op dezelfde asielmotieven steunt als deze die werden ingeroepen door uw echtgenote. Gezien de motieven van uw echtgenote niet aannemelijk werden bevonden, kan ook in uw hoofd geen vrees worden vastgesteld. **We verwijzen hiervoor naar de beslissing in hoofd van uw echtgenote.***

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van R.R.:

“A. Feitenrelaas

U, R. R., bent een 19-jarige sjiitische Afghaanse van Tadzjiekse origine. U bent geboren en opgegroeid in de wijk Darwaze Iraq in het zevende arrondissement van Herat-stad. U woonde daar met uw vader, moeder en drie broers. Uw vader is arts, uw moeder werkt binnenshuis en uw broers studeren. U heeft uw middelbare school beëindigd in 1388 (2009). Toen u in de elfde en twaalfde klas zat, volgde u ook verschillende cursussen Engels en computer aan het Afghan English Language and Computer Developing Center (ALCDC). In 1389 (2010) nam u deel aan de ingangsproeven voor de universiteit waarbij u niet slaagde. U gaf datzelfde jaar Engelse les aan het ALCDC en volgde ondertussen lessen fysica en wiskunde als voorbereiding op de universiteit. Eind 1389 (2010) startte u een tweejarige lerarenopleiding Engels aan de Hogeschool van Herat die u na drie semesters beëindigde vanwege uw problemen.

Op 13 jauza 1390 (24 mei 2011) huwde u uw huidige echtgenoot H. M. (O.V. 6.907.236) en volgde u hem naar de wijk Bekrabad in het derde arrondissement.

Op 13 saratan 1390 (4 juli 2011) wilde u naar school om uw tweede examen af te leggen. Omdat het niet veilig is om als meisje alleen te gaan, werd u steeds begeleid door uw echtgenoot. Die dag waren er echter technische problemen met zijn motorfiets waardoor jullie de hulp inriepen van H. M. die u naar de faculteit zou brengen. Ongeveer een halve kilometer voor uw school viel dit voertuig ook in panne waardoor u nog vijf à tien minuutjes te voet alleen verder moest. U werd aangesproken door twee mannen van Mujibu Rahman. Zij vroegen u waar u heen ging. U antwoordde niet. Wanneer zij u een tweede keer vroegen waar u naartoe ging en wat u studeerde, antwoordde u op hun vragen omdat u dacht dat zij misschien studenten waren die informatie wilden. U zei dat u naar de faculteit lerarenopleiding Engels ging. Toen ze u vroegen waarom u deze taal volgde en als goede moslim niet koos voor religieuze studies, antwoordde u dat zij zich daar niet mee moesten bemoeien. Uw antwoord zinde hen niet. Eén van hen opende een deur van de wagen en probeerde u mee te sleuren. Ze dreigden dat zij u daar nooit meer wilden zien. Op dat moment begon u te gillen en kwam er een auto langs uit de andere richting waardoor u kon ontsnappen. U wandelde verder naar de school. Daar meldde u het incident aan de soldaat die de campus bewaakte maar hij nam uw verhaal niet serieus. U maakte uw examen, belde uw echtgenoot om u af te halen en vertelde nadien de problemen die u had ondervonden. Uw vader, schoonvader en echtgenoot besloten dat u uw examens mocht afwerken indien u steeds goed zou worden begeleid en dat ze nadien zouden bekijken of u uw studies kon verder zetten. Na uw laatste examen op 3 assad 1390 (25 juli 2011) besloot uw echtgenoot dat het niet meer veilig was voor jullie om in Afghanistan te blijven. Jullie verkochten het huis, regelden een smokkelaar en verlieten het land op 28 sambula 1390 (19 september 2011). Op 1 november 2011 arriveerden jullie in België waar jullie op 3 november asiel aanvroegen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest uw echtgenoot dat u opnieuw zou worden aangevallen omwille van uw studies of omwille van uw job als leerkracht. Uzelf geeft aan dat u dit incident met de mannen van Mujibu Rahman niet kan vergeten en dat u het niet zou aankunnen om bij terugkeer naar Afghanistan binnen te moeten blijven zonder uw studies te kunnen voortzetten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: de taskara's (Afghaans identiteitsbewijs) van u en uw echtgenoot, een studentenkaart, een bibliotheekkaart van uw school, een doktersbriefje dat verwijst naar uw zwangerschap, uw huwelijkscertificaat, vier certificaten van de Afghan English Language and Computer Developing Center, de verkoopsakte van uw woning en een formulier van het verzendingsbedrijf TNT.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

In eerste instantie dient te worden vastgesteld dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de ontvoeringspoging door aanhangers van mullah Mujibu Rahman.

Zo is het erg weinig aannemelijk dat u de twee mannen die u benaderden zomaar zou vertellen dat u op weg was naar uw faculteit waar u de lerarenopleiding Engels volgde. U verklaarde immers dat u goed op de hoogte was van de conservatieve en vrouwonvriendelijke opvattingen van mullah Mujibu Rahman (CGVS p.13), dat diens aanhangers erg herkenbaar zijn door hun specifieke voorkomen

(tulband, lange baard en witte kledij) (CGVS p.14) en dat u er heel zeker van was dat uw belagers tot zijn partij behoorden (CGVS p.13). Dat u hen de tweede keer wél antwoordde omdat u dacht dat het misschien studenten waren van de faculteit religieuze studies (CGVS p.13), is zeer weinig geloofwaardig. Aangezien alle studenten die aan deze faculteit studeerden volgens u overtuigd waren van mullah Mujibu Rahman is dit net een reden om níet op hun vragen in te gaan (CGVS p.14).

Verder wordt er ook sterk getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw ontsnapping. Indien deze twee mannen u echt wilden ontvoeren zouden zij zich vooreerst niet laten afschrikken door uw gegil en één voorbijrijdende auto (CGVS p. 12-13). U verklaart dat u buiten die voorbijrijdende wagen niets of niemand heeft gezien op uw weg naar de Hogeschool en dat u nog vijf à tien minuten alleen heeft gewandeld in een vrij desolate omgeving (CGVS pp.12-13). Een geloofwaardige reden waarom zij hun voornemen niet zouden hebben kunnen waarmaken, haalt u dan ook niet aan.

Bovendien dient aangestipt te worden dat u volgens uw verklaringen na het incident verder wandelde naar school, de bewaker verwittigde, uw examen aflegde en nadien uw echtgenoot belde om u op te halen. Dat u na deze gebeurtenis nog in staat was om uw examen af te leggen, is opmerkelijk en lijkt er eerder op te wijzen dat deze ontvoeringspoging niet heeft plaatsgevonden.

In tweede instantie kan worden opgemerkt dat de verklaringen die u en uw echtgenoot aflegden een toekomstige vrees voor vervolging niet aannemelijk konden maken. De geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging wordt ernstig ondermijnd door volgende zaken.

Zowel u als uw echtgenoot verklaren dat jullie buiten deze confrontatie geen andere problemen hebben ondervonden in de periode dat jullie nog in Afghanistan verbleven (CGVS p.20 + echtgenoot pp. 20,23).

De dagen die volgden op het incident bleef u bovendien nog een twintigtal dagen (tot 03/05/2011 – CGVS p.13) naar de Hogeschool gaan om uw examens af te werken. Indien u echt zou vrezen te worden vervolgd omwille van uw opleiding is het weinig waarschijnlijk dat u meteen uw examens zou hervatten (CGVS echtgenoot p.19,21). U was immers een gemakkelijk doelwit aangezien u hen zelf had verteld waar en wat u studeerde en zij u dus zonder problemen konden opsporen. Dat uw echtgenoot, uw vader en uw schoonvader bovendien beslisten om u het derde semester te laten afwerken om dan te bekijken wat in de toekomst zou gebeuren, lijkt te bevestigen dat de vrees die door u wordt ingeroepen gerelativeerd moet worden (CGVS echtgenoot p.18).

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u opnieuw zou worden bedreigd door aanhangers van Mujibu Rahman omwille van de opleiding die u volgde. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De taskara (Afghaans identiteitsbewijs) van u en uw echtgenoot en jullie huwelijkscertificaat bevestigen enkel jullie identiteit die niet betwist wordt. De verkoopsakte van het huis heeft geen betrekking op de kern uw asielrelaas en heeft daarom geen invloed op de beslissing. De vier certificaten van het Afghan English Language and Computer Developing Center, de bibliotheekkaart en de studentenkaart van de Hogeschool ondersteunen uw verklaringen over de opleidingen die u volgde en die niet betwist worden. Het doktersbriefje met betrekking tot uw zwangerschap en het verzendingsformulier van de firma TNT met betrekking tot een verzending van documenten uit Afghanistan die nooit is aangekomen hebben geen uitstaans met uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in de stad Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “ UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie

van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiële karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz" dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. 3

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsverplichting (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet) en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers zijn het niet eens met de redenen die de commissaris-generaal hanteert om hen de status van vluchteling of subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoekers wensen de foutieve motieven van de bestreden beslissing te bespreken in hun verzoekschrift.

Volgens verzoekers wordt er ten onrechte geen geloof gehecht aan hun verklaringen omtrent de ontvoeringspoging. Verzoekster is aan de ontvoering ontsnapt doordat ze is beginnen gillen, terwijl op hetzelfde moment een wagen passeerde. Verzoekers zien niet in waarom het ongeloofwaardig zou zijn dat de ontvoerders zich hierdoor zouden laten afschrikken. Volgens verzoekers is het al te gemakkelijk een aantal elementen uit iemands verhaal te nemen en ze vervolgens plat te analyseren en in twijfel te trekken. Verzoekers menen dat het CGVS hier te ver gaat in zijn gevolgtrekking en te kort schiet in zijn motivering, hoewel hun verklaringen eerlijk, mogelijk en geloofwaardig zijn. De verklaringen werden door de commissaris-generaal uit hun verband gerukt en onvoldoende beoordeeld.

Verzoekster erkent dat ze aan haar ontvoerders gezegd heeft dat ze Engels volgde, wat ze niet had moeten doen. Verzoekster was op dat moment niet voorbereid. Ze was verbaasde en bang en heeft naar waarheid geantwoord. Volgens verzoekster gaat het te ver om dit op te blazen en er een negatieve beslissing aan op te hangen.

Het feit dat verzoekster nog een twintigtal dagen les gevolgd heeft na de ontvoeringspoging zou haar geloofwaardigheid ondermijnen. Verzoekster stelt dat ze haar examens heeft afgewerkt en dat ze telkens naar de faculteit werd gebracht door verzoeker. De commissaris-generaal kan uit het feit dat ze niet halsoverkop gevlucht zijn, niet ernstig afleiden dat er geen vrees meer was. Verzoekers menen dat hun verklaringen eerlijk, mogelijk en geloofwaardig zijn. Volgens verzoekers waren er geen tegenstrijdigheden in hun verhoren wat een aanwijzing is dat hun verhaal wel eens waar zou kunnen zijn. Verzoekers ontkennen ten stelligste dat hun verhaal niet correct zou zijn en vragen zich af hoe men uit de zogezegde onwaarschijnlijkheid ervan kan afleiden dat het asielrelaas ten gronde niet waar zou zijn.

Met betrekking tot het niet toekennen van het statuut van subsidiair beschermde wensen verzoekers op te merken dat ze in het gevaarlijkste land ter wereld wonen. Het hele land is in oorlog. De commissaris-generaal wijst zelf op het volatiele karakter van het gewapend conflict. Vandaag kan het rustig zijn geweest in Herat, morgen kan de stad in brand staan. Als verzoekers moeten terugkeren naar Afghanistan riskeren zij slachtoffer te worden van arbitrair geweld.

2.2. Verzoekers die de motieven van de bestreden beslissing trachten te weerleggen vragen in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal zodat deze nieuwe beslissingen kan nemen.

2.3. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker een volgbeslissing heeft genomen aangezien hij zich in hoofdzaak baseert op dezelfde elementen als deze ingeroepen door zijn echtgenote. Dit wordt niet betwist door verzoekers.

2.4. De asielaanvragen van verzoekers worden door de bestreden beslissingen afgewezen op grond van volgende vaststellingen; (i) er kan weinig geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de ontvoeringspoging door aanhangers van mullah Mujibu Rahman; (ii) de verklaringen van verzoekers kunnen een toekomstige vrees voor vervolging niet aannemelijk maken en (iii) actueel is er voor burgers in het district Herat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet.

2.5. Er wordt vooreerst niet betwist dat verzoekster een tweejarige lerarenopleiding Engels volgde aan de Hogeschool van Herat. Verzoekster maakt evenwel in het geheel niet aannemelijk belaagd te zijn geweest door religieuze extremisten, meer bepaald door aanhangers van Mujibu Rahman, die bovendien een poging zouden hebben ondernomen om haar te ontvoeren. Verzoekster verklaarde bij het Commissariaat-generaal dat zij goed op de hoogte was van de conservatieve en vrouwenonvriendelijke opvattingen van mullah Mujibu Rahman wiens taak het is sjia's en soennieten tegen elkaar op te jatten en tegen de vrouwen te prediken, dat diens aanhangers erg herkenbaar zijn door hun specifieke voorkomen (tulband, lange baard en witte kledij) en dat zij er heel zeker van was dat haar belagers tot zijn partij behoorden (gehoorverslag, 13 en 14). Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verzoekster binnen de Afghaanse context en mede gelet op haar kennis over deze extremisten aan hen zou meedelen dat ze op weg was naar de faculteit waar ze de lerarenopleiding Engels volgde. Verzoekster doet geen poging om deze elementen te weerleggen in het verzoekschrift, maar beperkt zich tot de bewering dat dit te veel zou zijn opgeblazen om er een negatieve beslissing aan te koppelen. Aangezien aan deze feiten geen geloof kan worden gehecht maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat de woordenwisseling zou zijn gevolgd door een poging tot ontvoering. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoekster zich ook hier beperkt tot het herhalen van eerdere verklaringen en de loutere bewering dat dit wel geloofwaardig zou zijn. Indien al zou worden aangenomen, zoals verzoekster verklaarde, dat aanhangers van mullah Mujibu Rahman haar zouden hebben proberen te ontvoeren en op de hoogte waren hoe ze haar konden terugvinden kan verzoekster allerminst overtuigen waar zij stelt dat zij na de feiten gewoon haar leven verder zette en naar de hogeschool ging om haar examens af te werken. Ten overvloed kan nog worden vastgesteld dat verzoeksters vader, schoonvader en echtgenoot na de voorgehouden feiten beslisten verzoekster het derde semester te laten afwerken om dan te bekijken wat er in de toekomst zou gebeuren. Ook deze vaststelling relativeert de voorgehouden vrees voor vervolging op ernstige wijze.

Het relaas is om al deze redenen niet geloofwaardig. Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade te vrezen in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal uitgebreid motiveerde waarom er actueel voor burgers uit Herat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld wetsartikel aanwezig is. Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz" d.d. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van dien aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen. Verzoekers weerleggen dit motief niet en beperken zich in hun verweer met te stellen dat zij in het gevaarlijkste land ter wereld wonen en wijzen op het volatiele karakter van het conflict hetgeen uiteraard niet afdoende is om de uitgebreide analyse van de veiligheidssituatie in Herat uit de bestreden beslissing te weerleggen.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. Waar verzoekers vragen om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER